

VINGER AAN DE POLS

Voor u geknipt

Wielersport inspireert supporters tot ...
pelgrimeren per fiets, massawielertoerisme en
papcoureurs tot buitensporige prestaties

Ignace Kinds en Danny Vanlooocke

Pelgrimeren

In de lente van 2004 vertrokken het echtpaar P. Logghe-Kinds per fiets voor een tocht van 2600 km van Oostende-Mariakerke naar Santiago de Compostela. De kilometers die ze aflegden konden worden gesponsord aan 1 euro per km ten voordele van PZ (Palliatieve Zorg Noord-West-Vlaanderen), waar beiden vrijwilliger zijn.

Geloofsbrief

Afstempelboekje

Compostelabrief

Portico de la Gloria

Cruz del Ferro

Wielertoerisme en recreatie

De Smoutstutten gaan met record nieuw seizoen in

Bij de start van hun 22 ste seizoen, mochten de Reningelstse wielertoeristen De Smoutstutten meteen een nieuwe medaille op de fietstrui spelden. Met een nog nooit getelde ploeg van 24 fietsliefhebbers reden ze woensdagavond 31 maart een gezapige 34 km langsheen Poperingse en Vieterense wegen. Dit was meteen ook de gelegenheid om de knelpunten, fietsonveilige situaties, losliggende stenen, talrijke putten in het Poperingse wegdek in te kaderen en deze te melden naar het nummer 070 22 21 24 van de Fletsvacht, regio Oostende-Westhoek waarbij het stadsbestuur van Poperinge zich aansloot. Vier Heuvellanders Dirk Hoornaert, Jos Massin, Jean-Pierre Sergler en nieuwkomer Beyens kwamen hun Reningelste kompanen een duwtje in de rug geven. De gebroeders Guido en Luc Vanderhaeghe uit Krombeke en Poperinge waren weer trouw van de partij. De 18 andere pedaalridders halen elke woensdag hun talenten uit hun Reningelstse stal. Pionier Geert Vanhoucke (centraal op de foto) sprong na jarenlange inactiviteit weer gezwind in het fietszadel en koos meteen het wiel van Stefanie Braem, de enige vrouwelijke Smoutstutte. Geert nodigde de nieuw- en oudbakken Smoutstutten uit om elke woensdagavond om 19 uur aan de start te staan onder de zegen van lokaal Sint-Joris. Op vrijdag 21 mei staat een dagtocht door Frans-Vlaanderen op het fietsprogramma.

Leek het record! (*Krant van West-Vlaanderen* 09/04/2004)

Wie doet hem na? (*Het Wekelijks Nieuws* 04/06/2004)

NIEUWPOORT

(312)

Vrijdag 4 juni 2004

Tachtigjarige wielertoerist Marcel Hesters reed al dertien keer de wereld rond

„Ik voel me nog veel te goed om te stoppen”

Met Johan Museeuw verdween een der laatste ware Flandriens uit het wielerpeloton. Indien deze veelbetekenende eretitel, synoniem van karakter en onverzettelijkheid, ook bij de wielertoeristen ooit ingang zou gevonden hebben, dan zou ze zeker toebedeeld worden aan de kranige tachtiger Marcel Hesters. Als lid van de Koninklijke Vrolijke Wielrijders uit Nieuwpoort fietst hij niet alleen nog praktisch alle uitstappen van de groep mee, hij doet dit bovendien nog steeds tegen een gemiddelde snelheid waarvan vele zondagfietsers alleen maar kunnen dromen. Een portret.

Marcel Hesters is een gepensioneerde militair en dat is hem aan te zien. Met militaire precisie heeft hij als fervent wielertoerist alle kilometers bijgehouden die hij in een tijdspanne van meer dan zestig jaar heeft bijeengefietst. Het resultaat is indrukwekkend: ruim een half miljoen kilometer of dertien keer de wereld rond. Tientallen boekjes heeft hij volgeschreven met ritten, kilometers, gemiddelde snelheden. Trots toont hij foto's en krantenartikelen die ruim zes decennia puur wielergenot weergeven. Aan ophouden of het wat kalmer aandoen denkt hij allerminst. „Daarvoor voel ik mij nog veel te goed!”

Eerste koersfiets

„Mijn eerste koersfiets dateert van 1938”, vertelt een enthousiaste Marcel Hesters. „Ik heb vanaf toen steeds actief deelgenomen aan wielervedstrijden, onder andere bij de Nieuwelingen. Mijn carrière werd echter in de kiem gesmoord door het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog. Ik keerde in 1944 terug uit Frankrijk en meldde me als oorlogsvrijwilliger. Ik heb later dan ook mijn loopbaan verder gezet bij het leger, eerst in Duitsland en later in Lombardijde.”

„Wielrennen bleef echter mijn grote passie

en ik heb aan tal van wedstrijden deelgenomen”, weet Marcel.

De appel viel ook hier niet ver van de boom, want zoon Rudi werd later ook wielrenner en fietste bij de beroepsrenners nog samen met grootheden als Freddy Maertens en Marc Demeyer. Samen met zijn vader nam Rudi trouwens deel aan koppelritten zoals het Belgisch kampioenschap voor militairen waar ze puike resultaten behaalden.

„Als ouderdomsdeken van de club wil ik graag een voorbeeld zijn voor de jongere leden”

Trouw wielertoerist

Op latere leeftijd schakelde Marcel over naar het wielertoerisme, een hobby die hij met evenveel overgave beoefende. Getuigen hiervan zijn de talrijke trofeeën die zijn gezellige serviceflat in de nabijheid van het rustoord sieren. „Ik ben steeds fervent bezig geweest met mijn sport”, vertelt Marcel verder „en verzorg mijn nog altijd zeer goed. Dat is

zeer belangrijk, vooral op mijn leeftijd. Ik heb in de loop der jaren meermaals het parcours van bijna alle grote klassiekers gefietst. Wekelijks fiets ik nog een 200-tal kilometer en wandel er, samen met mijn vriendin, nog 20 km bij.”

Zeven sigaretjes per dag!

Of zijn clubleden hem soms niet moeten opwachten? „Integendeel!”, is Marcel formeel, „ik kan gerust nog mee met de besten. Mijn gemiddelde snelheid ligt boven de 25 km/u. Als ouderdomsdeken van de club wil ik graag een voorbeeld zijn voor de jongere leden. Bovendien durf ik er nog eens alleen op uit te trekken. Zo haspelde ik onlangs op mijn eentje het parcours Nieuwpoort-Brugge en terug af. Ruim zeventig kilometer in minder dan drie uur. Vele jongeren doen mij dit niet na.”

Het geheim van Marceles goede conditie geeft hij graag mee. „In de eerste plaats is een gezonde voeding, aangevuld met vitamines en mineralen, primordiaal”, zegt Marcel. „Ik train nog wekelijks vier keer op mijn hometrainer en drink nooit alcohol. Verder doe ik regelmatig fitnessoefeningen en ga ook af en toe wat lopen. Van mijn zeven sigaretjes per dag heb ik gelukkig geen last!”

(Dany Van Loo)

Wielertoeristenclub Kempenlandvrienden start nieuw seizoen

Wind in de zeilen

■ Wielertoeristenclub De Kempenlandvrienden heeft het nieuwe seizoen ingezet. En blijkbaar met wind in de zeilen. Er zijn drie opmerkelijke feiten.

Zoals reeds eerder gesignaleerd, werd er een nieuwe categorie gecreëerd. Wie de 30 km/u. bij de A's of de 27 km/u. bij de B's te hoog vindt, kan het nu rustig doen op zondagvoormiddag in de C-categorie aan een tempo van 25 km/u.

Een beslissing die blijkbaar in de smaak valt. „Misschien niet direct de oorzaak van een ledenaanwinst van zo'n 20 %,” zegt secretaris André Vandenberghe. Maar we hebben wellicht daardoor voor het eerst in onze geschiedenis een vrouw kunnen aansluiten in de persoon van Els Declerck. Een

heuglijke gebeurtenis na een bestaan van ruim dertig jaar van de club.”

De club is gestart als Sint-Michielsvrienden met het gelijknamig café als thuishaven. En omgevormd tot de Kempenlandvrienden toen er van de Stationsstraat 55 verhuisd werd naar café Kempenland in de Stationsstraat, 106. Daar werd de club het voorbije, decennium geleid onder het voorzitterschap van André Callens met secretaris André Vandenberghe en bestuursleden Jackie Vanhee, Francky Hoet en Hugo Calleeuw.

Nieuwe voorzitter

André Callens houdt het na tien jaar in zijn functie voor bekeken. Hij wordt opgevolgd door Philippe Baert. Een 45-jarige all-round sporter. Beroepshalve leraar aan het Klein Seminarie in Roeselare toonde hij zich bij meerdere aangelegenheden een uitstekende en gewaardeerde entertainer. Enkele jaren terug was hij ook een voetbalscheidsrechter met standing die het echter na precies 100 wedstrijden geleid te hebben voor bekeken hield. Sindsdien is het wielertoerisme zijn grootste hobby. Maar niet alleen binnen de Ardooise wielertoeristenclub. Ook heeft hij reeds de beklimmingen van de Mont Ventoux en Alpe d'Huez overwonnen en maakte reeds trips naar Rome, Lourdes, door Londen en

langs de Bodemsee.

Genoeg doorwintert om aan het roer te staan van de Kempenlandvrienden. Die voor het financieel reilen en zeilen kunnen rekenen op het immo-landmeterskantoor Van Hee BVBA en het schoonheidsinstituut Els Van Hee als hoofdsponsors en het Transportbedrijf Bevernaegie NV als sponsor. En de Kempenlandvrienden kunnen zich groten-deels ook verheugen in de getrouwheid van de leden. Waarvan Robert Debusschere met zijn 81 jaar de oudheidsseken is. Hij waagt het zelfs nog om een kort tijdje mee te fietsen. Hij is in elk geval op zondag om 11u. altijd present in het clublokaal bij Madeleintje op het einde van de wekelijkse uitstappen.

(Jan David)

Vrouwelijke wielertoeristen blijven de 'eenzame mascotte' in dit mannenbastion (*De Weekbode* 19/03/2004).

Stijn Devolder flandrien, Van Petegem 'papcoureur'...

Het wielerseizoen heeft in ons land een bewogen openingsweekeinde gekend. De klassieke openingsklassieker werd uiteindelijk afgelast wegens de sneeuw en vooral om veiligheidsredenen. Terecht dus.

Het was niettemin interessant om de reacties van een aantal renners te horen op de vraag of er volgens hen moest worden gekoerst. Je merkte meteen het verschil tussen de echte coureurs, de echte flandriens, en wat wij met een beetje dichterlijke overdrijving 'de papcoureurs' zouden noemen. Nico Mattan wilde er zo invliegen: „We zijn toch flandriens?” Museeuw: „Zomaar afgelasten doe je niet, je mag het publiek niet ontgoochelen.” VDB: „Ik had zelfs door 20 centimeter sneeuw willen rijden.” De jonge belofte Stijn Devolder: „Koersen natuurlijk!” Van Petegem: „In andere sporten zouden ze afgelasten.” Tom Boonen: „Dit is geen weer om te koersen.”

Als je 't ons vraagt: Stijn Devolder kan een grote worden en Tom Boonen wordt géén tweede Museeuw. VDB: hoe dan ook een rasrenner. Van Petegem een papcoureur? Toegegeven, het is te sterk uitgedrukt, maar in Kuurne heeft hij wel opgegeven.

Flandriens en papcoureurs
(*Krant van West-Vlaanderen*
05/03/2004)

Antoon Seys heeft altijd gefietst en laten fietsen

„Tocht naar Halle is mijn klassieker”

Er hangt een geur van olie en binnenbanden. Het atelier van Toontje Seys lijkt wel uit een vergeeld fotoboek geknipt. Het allesbrandertje staat er nu nog werkeloos bij, aan de muren hangen foto's van vergane glories. Eddy Merckx triomferend bij Molteni, Jean-Pierre Coopman gesponsord door Flandria, een zegevierende Gianni Bugno.

Een bord tandwielen, een plafond vol buitenbanden, de gereedschappen netjes geordend tegen een wand, hangend aan twee haken een fiets. Het werkdomein van Antoon Seys ademt beroeps liefde uit.

Antoon Seys woont nog altijd in zijn ouderlijke woning. „In 1926 betrokken mijn ouders deze smidse aan 't Eiergat. Vader Victor was van Passendale afkomstig en kon hier thuis werken als smid in dienst voor de weverij Fenet. Ik ben hier in de keuken geboren, net als mijn twee broers en mijn drie zussen. De woonst was dus klein voor een gezin met zes kinderen. Mijn ouders slijpen in de keuken,” haalt Antoon herinneringen op.

„In de smidse kon ik me uitleven. Vader maakte ook fietsen, hij smeedde de kaders en werkte vervolgens de fiets af. Een dergelijk exemplaar had je toen voor de rest van je leven. Bij hem en mijn oom Lucien (die ook meesterhoefsmid was) heb ik de stiel geleerd. Na het 8ste studiejaar in de Sint-Amandusschool kon

ik thuis starten. Het waren harde tijden. Er waren wel nog niet zoveel auto's en de fiets was een populair vervoermiddel, maar anderzijds waren er omstreeks de Tweede Wereldoorlog 18 fietsmakers in onze gemeente.”

Achttien fietsmakers

In 1954 zwaaide Toon af van het leger en nam de fietmakerij van vader Victor over.

45 jaar later, in 1999, ging hij met pensioen. Maar nog altijd vinden de mensen hem om hun fiets te repareren. „De tijd dat je een fiets voor je leven had, is voorbij. En de tijd dat we zelf nog wisselstukken maakten, is al lang vervlogen. Ik herinner me nog de periode dat we fietsen als bouwdozen konden inkopen bij Novy in Kortrijk. Met twee kaders op mijn rug en de nodige onderdelen in de tassen trok ik huiswaarts. In sommige fietsen zaten tot 1.500 onderdeeljes!”

„Een dergelijk exemplaar had je toen voor de rest van je leven”

Antoon heeft een passie voor de fiets, en niet alleen beroepshalve. Hij volgde waar enigszins mogelijk de wereldkampioenschappen op de weg en was zelf een wielertoerist avant la lettre.

„Ik heb van thuis uit nooit mogen fietsen in competitie”, lacht hij, en fier toont hij ons een stukje van zijn trofeeënkast met enkele gouden en zilveren Ardenen. Toon heeft heel Frankrijk doorkruist met de fiets, van de Voagezen naar het Centraal Massief, van de Pyreneeën tot de Alpen, van de Jura naar de Ardennen, geen col is hem onbekend. Toon behoorde tot het ras van de echte Flandriens.

„Toen we Brussel-Parijs-Brussel reden, kregen we een nachtelijke controle in de bossen nabij Senlis. Daar was een huwelijksfeest aan de gang waar wij als helden werden ontvangen en mee de dansvloer op moesten... Ooit reden we met 18 West-Vlamingen Parijs-Brest. Tijdens het fietsen taptten we heel wat moppen, tot grote ergernis van enkele Hollanders die ons probeerden bij te houden... Ik

heb mooie herinneringen aan het fietsen overgehouden.”

„Om mijn conditie op peil te houden, fiets ik nog altijd op zaterdag, zondag en maandag ritjes van 80 à 110 km. Een vaste rit die ik nog jaarlijks doe, en dit sedert mijn 18de, is de tocht naar Halle, de eerste zaterdag van mei.”

Toon kan nog uren doorgaan met vertellen. Over zijn belevenissen met de Meulebeekse Trappers in de Ardennen, of het moment waarop hij fietsend het 4 Armenkruispunt wilde oversteken, over de talrijke klassiekers voor amateurs, over Euraudac, de tocht naar Lourdes of de memorabele klim op 65-jarige leeftijd over de Galibier, les Deux Alpes en de Télégraphe... en de inzinking die hij in één dag verwerkte. Wie als 'training' Paris-Nice afmaakt, zal wel geboren zijn op een fiets.

En al is de fiets de grote liefde in zijn leven, hij heeft nog een andere passie: de muziek. In 1947 begon hij met het spelen van bugel... om in de processie te kunnen meegaan. Victor Vanhee, dirigent, kon hem overtuigen om tot de harmonie toe te treden. „Er is veel veranderd. Nu hebben we een kanjer van een dirigent, spelen we moeilijke stukken en is thuis repeteren een noodzaak.

Maar ik beleef er nog altijd plezier aan, en dat is het voornameste.”

(Luc Bouckhuys)

elomaker vertelt over 45 jaar fietsbelevissen' (De Weekbode zegem 24/09/2004).

Marcel Soetaert is al zestig jaar fietsliefhebber

Met de KAJ naar Brugge gereden

De vakantiefoto van vandaag is er één uit 1947, toen Marcel Soetaert met zijn vrienden van de arbeidersjeugd uit Emelgem een fietstocht van enkele dagen aanvatte naar Brugge.

Emelgemnaar Marcel Soetaert is waarschijnlijk onze stadsgenoot met het meeste aantal gereden fietskilometers als het gaat om recreatieve vrijetijdsbesteding. Hij woont met zijn vrouw Rosette Deprez in de Baronstraat 77 en is al jaren lid van de Izegemse Gezinsbond.

Voor de Gilde

De Arbeidsjeugd was een groep van een vijftigtal jonge arbeiders, die aangesloten waren bij het ACV. Op onze vakantiefoto - die werd genomen voor café Werkerslust op de hoek van de Prinsessestraat en de Kerelsstraat, zeg naar de Gilde van Emelgem - kan je naast Marcel ook een aantal van zijn vrienden van toen herkennen. Dat waren ondermeer Robert Lattrez, Eric Castelein, Wilfried Cannaert, Georges Desmet en Noël D'Hulster.

„We waren al aan het werk

vanaf ons veertiende. En ontspanning moest er zijn. Fietsen was én van onze voornaamste vrijetijdsbezigheden. In de week van Izegem Kernis gingen wij er dan op uit met de fiets”, aldus Marcel Soetaert. „We sliepen dan meestal in een schuur van één of andere boerderij.”

„In de week van Izegem kernis gingen wij er dan op uit met de fiets”

„Maar we zijn ook veel verder gereden dan naar Brugge. Ik herinner me dat we enkele jaren later met de fiets naar Eindhoven en Scheveningen reden, daar uitsliepen en dan naar Rotterdam reden. Na twee nachten verblijf daar kwamen we via Breda weer naar Emelgem. We reden ook eens naar Echternach en moesten de sleutel van het parochiezaaltje bij de plaatselijke pastoor gaan ophalen. Het zaaltje was net naast het kerkhof gelegen.”

Op de foto zie je Marcel centraal bovenaan met de arm van zijn vriend op de rechterschouder (Foto Danny)

Een opsomming geven van alle fietsvakanties die Marcel ooit ondernam is onbegonnen werk.

„We plannen om in 2005 met de Gezinsbond naar Zeeland te gaan om te fietsen en misschien ook nog naar Friesland”, vervolgt Marcel. „Dat zal dan het achttiende jaar zijn op rij. Daarnaast namen we al zeven keer deel aan Kronkelend door Brugge en evenveel keren aan De Gordel van de Schreve in Leisele. Dit is een recreatieve fietstocht die voor een groot stuk ook op Frans grondgebied wordt verreden. Wat ons aantrekt in al dat fietsen is dat je in de natuur kan vertoeven en zicht hebt op bloemen, planten en bomen.”

Een beetje rustiger aan doen

Marcel is al meer dan twintig jaar hartpatiënt maar dat belet hem niet om zijn favoriet tijdverdrrijf te blijven doen. „Nu zou ik zonder fietsen niet kunnen leven toch besef ik wel dat ik dit stilaan wat rustiger aan zal moeten doen. En ik moet tenslotte een beetje aan mijn gezondheid denken.”

„Ik zie de jeugd van 2004 niet meer zo gauw nadoen wat wij destijds deden”

„Ik ben wel nog van een generatie die op zondagnamiddag met de fiets naar de kust trok om er ginder nauwelijks één uurtje aan het strand uit te waaien. En dan zo vlug mogelijk naar huis om de zondagavond op tijd naar bed te kunnen, zodat we op maandagmorgen fris waren voor de start van de werkweek. De jeugd van 2004 zie ik dat niet zo gauw meer nadoen”, besloot Marcel Soetaert.

(LDB)

Met de KAJ naar Brugge gereden 60 jaar op de fiets (*De Weekbode Izegem* 13/08/2004)